

RAAD VOOR BETWISTINGEN INZAKE **STUDIEVOORTGANGSBESLISSINGEN**

UITSPRAKEN WERKJAAR 2018
GELIJKWAARDIGHEID BUITENLANDSE DIPLOMA'S

Inhoud

[Zitting van 27 april 2018](#)

rolnummer 2017/649

[Zitting van 22 juni 2018](#)

rolnummer 2018/137

rolnummer 2018/141

rolnummer 2018/144

[Zitting van 8 augustus 2018](#)

rolnummer 2018/177

rolnummer 2018/192

[Zitting van 17 september 2018](#)

rolnummer 2018/261

Zitting van 27 april 2018

Arrest nr. 4.290 van 27 april 2018 in de zaak 2017/649

In zake: Mahdi Mohamed K. ALFARRA
woonplaats kiezend te 3000 Leuven
Blijdeinkomststraat 31 D bus 16

tegen:

VLAAMSE GEMEENSCHAP
vertegenwoordigd door Naric-Vlaanderen
met zetel te 1210 Brussel
Koning Albert II-laan 15
alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 23 november 2017, strekt tot nietigverklaring van de beslissing van NARIC-Vlaanderen van 30 oktober 2017 waarbij het studiebewijs ‘Bachelor’s degree in physical therapy’ gelijkwaardig wordt verklaard met het Vlaamse niveau van ‘bachelor’.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend.

De zaak is een eerste keer vastgesteld op de zitting van 18 december 2017.

Alsdan is gebleken dat verwerende partij verzoekers vraag aan een nieuw onderzoek zou onderwerpen, rekening houdend met wat verzoeker in zijn wederantwoordnota heeft aangevoerd. Dit bijkomend onderzoek heeft geleid tot een nieuwe beslissing van verwerende partij d.d. 28 februari 2018, ertoe strekkende dat het studiebewijs van verzoeker als gelijkwaardig wordt erkend met de Vlaamse graad van bachelor.

De zaak is vervolgens, met toekenning van een conclusietermijn aan elke partij, opnieuw vastgesteld op de zitting van 27 april 2018.

Verzoeker heeft een wederantwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 april 2018.

Voorzitter van de Raad Jim Deridder heeft verslag uitgebracht.

Verzoekende partij en de heer Pieter-Jan Van Hoof, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Omwille van een wijziging in de zetel van de Raad, is de zaak *ab initio* hernomen.

III. Feiten

Verzoeker is houder van het diploma ‘Bachelor’s degree in physical therapy’, op 7 mei 2001 uitgereikt door de MISR University for Science and Technology (Egypte).

Verzoeker dient bij NARIC-Vlaanderen een verzoek tot gelijkwaardigverklaring in. Ter zake wordt op 30 oktober 2017 de volgende beslissing genomen:

“Je studiebewijs uit Egypte ‘Bachelor’s degree in physical therapy’ wordt niet als volledig gelijkwaardig erkend met de Vlaamse graad van ‘Bachelor of science in de revalidatiewetenschappen en de kinesithérapie’.

Die negatieve beslissing is gebaseerd op een substantieel verschil in de toepassing van de elementen bepaald in het besluit van de Vlaamse regering van 14 juni 2013 betreffende de voorwaarden en de procedure tot de erkenning van buitenlandse studiebewijzen uitgereikt in het hoger onderwijs.

Dit substantieel verschil is als volgt gemotiveerd in toepassing van de volgende in artikel 4 en 5 van het bovenvermelde besluit opgenomen elementen:

§2. De leerresultaten: aangezien het diploma niet behaald werd binnen de Europese Hoger Onderwijsruimte kan er geen vergelijking gebeuren op basis van de leerresultaten. Om die reden werd de inhoud van het opleidingsprogramma en van de essentiële opleidingsonderdelen die leiden tot het buitenlands studiebewijs vergeleken met de

inhoud van het opleidingsprogramma of met de essentiële opleidingsonderdelen die leiden tot het Vlaams hoger onderwijsdiploma. De volgende voor de Vlaamse opleiding essentiële opleidingsonderdelen komen niet of in onvoldoende mate aan bod in de buitenlandse opleiding: onderzoeksmethodologie, navorsingsmethoden en statistiek in de revalidatiewetenschappen.”

Aldus wordt verzoekers studiebewijs gelijkwaardig verklaard met het niveau van bachelor. Dit vormt de bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid

Verwerende partij heeft op 28 februari 2018 ten aanzien van verzoekers vraag tot gelijkwaardigverklaring een nieuwe beslissing genomen.

Bij lezing van die beslissing blijkt dat het niet gaat om een aanvulling op de thans bestreden beslissing, maar om een op zich staande nieuwe beoordeling van verzoekers aanspraken. De beslissing van 28 februari 2018 overweegt immers onder meer:

“In de beslissing van 30 oktober 2017 bleek reeds dat een aantal essentiële opleidingsonderdelen ontbraken: onderzoeksmethodologie, navorsingsmethoden en statistiek in de revalidatiewetenschap. Uit de procedure bij de Raad bleek dat u mogelijk vakken heeft die hiervoor in aanmerking komen (research in physical therapy en scientific thinking).”

Deze beslissing gaat vervolgens in op de bijkomend door verzoeker aangevoerde argumenten, en vermeldt onderaan ook de beroepsmogelijkheden bij de Raad.

De beslissing van 28 februari 2018 is aldus, minstens impliciet, in de plaats getreden van de bestreden beslissing, die daardoor uit het rechtsverkeer is verdwenen en bijgevolg niet meer het voorwerp van een annulatieberoep kan uitmaken.

Het is tegen de beslissing van 28 februari 2018 dat verzoeker zich dient te richten zo hij meent dat die beslissing een schending van het recht inhoudt.

Het beroep is onontvankelijk.

Louter ten overvloede gaat de Raad ook in op de grond van de zaak.

V. Ten gronde

Enig middel

In een enig middel beroept verzoeker zich op het redelijkheidsbeginsel.

Standpunten van partijen

Verzoeker erkent dat de in de bestreden beslissing aangehaalde opleidingsonderdelen slechts beperkt aan bod zijn gekomen in de door hem gevolgde opleiding, maar is van oordeel dat zij ook slechts van beperkte waarde zijn binnen de bacheloropleiding en eerder essentieel zijn voor een masteropleiding die met een wetenschappelijk onderzoek wordt afgerond. Hij stipt aan dat in de opleiding in Egypte deze opleidingsonderdelen daarom in de masteropleiding zijn vervat.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij twee jaar langer heeft gestudeerd dan in Vlaanderen nodig is om een bachelordiploma te behalen, met name een jaar extra theorie en een jaar ziekenhuisstage. Verzoeker meent aldus in verschillende opzichten over meer kennis te beschikken dan een Vlaamse afgestudeerde, zodat het hem onredelijk streng voorkomt om hem de volledige gelijkwaardigheid met de Vlaamse graad van Bachelor of science in de revalidatiewetenschappen te weigeren.

In haar antwoordnota stipt verwerende partij vooreerst aan dat verzoeker erkent dat de in de bestreden beslissing aangehaalde opleidingsonderdelen ontbreken of onvoldoende aan bod komen in de door hem gevolgde opleiding, en dat verzoeker weliswaar stelt dat die opleidingsonderdelen slechts een beperkte waarde hebben voor de Vlaamse bachelor, maar in gebreke blijft die stelling vervolgens nader toe te lichten. Het is haar opdracht, zo stelt verwerende partij, om overeenkomstig artikel 5 van het besluit van de Vlaamse regering van 14 juni 2013 (bij ontstentenis van leerresultaten in de buitenlandse opleiding) de inhoud van het opleidingsprogramma of van de essentiële opleidingsonderdelen die leiden tot het buitenlands studiebewijs vergelijken met de inhoud van het opleidingsprogramma of met de essentiële opleidingsonderdelen die leiden tot het Vlaams hogeronderwijsdiploma, *in casu* de bachelor in de revalidatiewetenschappen en kinesithérapie. Er moet daarbij worden vastgesteld dat de

inhoud van de vakken onderzoeksmethodologie, navorsingsmethoden en statistiek in de revalidatiewetenschappen aan bod komt in elk van de in Vlaanderen aangeboden bacheloropleidingen in de revalidatiewetenschappen en kinesitherapie. Verwerende partij verduidelijkt dat het over de verschillende opleidingen heen gaat om de volgende vakken: ‘onderzoeksmethoden in de revalidatiewetenschappen deel 1 & 2’ en ‘onderzoeksvaardigheden in de revalidatiewetenschappen’ (Katholieke Universiteit Leuven), ‘methodologie van het wetenschappelijk onderzoek’ (Universiteit Gent), ‘bachelorproef wetenschappelijk onderzoek’ (Universiteit Antwerpen) en ‘onderzoeksmethodologie, navorsingsmethoden en statistiek in de revalidatiewetenschappen’ (Vrije Universiteit Brussel). Verwerende partij voegt eraan toe dat deze essentiële opleidingsonderdelen bovendien verband houden met de domeinspecifieke leerresultaten van de bacheloropleiding die voor alle hogeronderwijsinstellingen in Vlaanderen dezelfde zijn. Om die reden kan het voor de bacheloropleiding ‘essentiële’ karakter voor verwerende partij moeilijk betwist worden. Meer bepaald verwijst verwerende partij naar de volgende domeinspecifieke leerresultaten *‘Beroepsontwikkelaar en wetenschappelijk vorser’*:

10. In staat zijn relevante internationale wetenschappelijke informatie te verzamelen en interpreteren.
11. Onderzoeksmethoden toepassen op basis van een onderzoeksvraag in een context van revalidatiewetenschappen en kinesitherapie.
12. Op een duidelijke en gestructureerde wijze mondeling en schriftelijk communiceren in een wetenschappelijke context van revalidatiewetenschappen en kinesitherapie.

Wat de door verzoeker aangevoerde langere studieduur die hij heeft doorlopen betreft, stelt verwerende partij dat het element studieduur niet als substantieel verschil werd aangehaald in de bestreden beslissing. Anderzijds is verwerende partij van oordeel dat het vastgestelde tekort binnen de leerresultaten niet kan worden gecompenseerd door het feit dat de studieduur die van een Vlaamse bacheloropleiding zou overstijgen.

Op basis van het bovenstaande besluit verwerende partij dan ook dat het beroep ongegrond is. Wel geeft verwerende partij mee dat zij van de adviesverlener in het dossier het bijkomende advies kreeg aan verzoeker om middels een verkort programma Bachelor of Science (al dan niet reeds in combinatie met mastervakken) de ontbrekende vakken in te halen zodat het via deze weg mogelijk is om uiteindelijk het Master of Science diploma in de revalidatiewetenschappen en kinesitherapie te behalen. Dergelijke suggesties worden volgens verwerende partij evenwel niet meegenomen in de formele beslissing daar ze een niet bindend

karakter hebben t.a.v. de hogeronderwijsinstellingen. Verwerende partij herinnert er ten slotte aan dat zij in haar beslissingen wel steeds in algemene termen adviseert om contact op te nemen met de hogeronderwijsinstellingen om na te gaan of het diploma (eventueel via EVC) toch behaald kan worden. Zij adviseert verzoeker om dit *in casu* dan ook te doen.

Verzoeker werpt in zijn wederantwoordnota nog op dat de door verwerende partij aangehaalde vakinhoud ook terug te vinden is in de opleidingsonderdelen ‘Research in Physical Therapy’ en ‘Scientific Thinking’. Hij voegt daaraan toe dat ook in de vakken ‘Evaluation/Measurements I’ en ‘Evaluation/Measurements II’ de theorie en de praktijk van wetenschappelijk verantwoorde metingen en het verzamelen van data en correct evalueren en interpreteren van die data en metingen aan bod komen. Verzoeker betoogt dat hij in alle gevolgde vakken een onderzoek met medestudenten moest opzetten en dit aan studenten en professoren moest presenteren; dit behelsde ook het opzoeken van wetenschappelijke onderzoeksresultaten in de literatuur en het correct interpreteren ervan.

Verder voert verzoeker aan dat bij nazicht van de inhoud van de vakken ‘onderzoeksmethodologie’ op de websites van de Vlaamse universiteiten, hij van oordeel is dat hij de basiskennis ter zake beheerst, zij het dat dit niet overal expliciet in het studieprogramma te vinden is en dat deze kennis verder wordt uitgediept in de Egyptische universiteit waar hij zijn opleiding genoot.

Waar ten slotte verwerende partij repliceert dat de vastgestelde tekorten binnen de leerresultaten niet worden gecompenseerd door het aangevoerde verschil in studieduur, herhaalt verzoeker dat dit verschil wel degelijk relevant is vanwege de onredelijkheid en te strikte evaluatie van zijn diploma.

Beoordeling

Het komt krachtens artikel II.291, *in fine* van de Codex Hoger Onderwijs niet aan de Raad toe om zijn appreciatie over de waarde van de verzoekende partij in de plaats te stellen van die van het bestuur. Deze bepaling geldt onverminderd voor de beslissingen bedoeld in artikel I.3, 69°, *h*) van de Codex Hoger Onderwijs.

Dit betekent vooreerst dat de Raad geen nieuw onderzoek ten gronde uitvoert en dus, wat het huidige dossier betreft, niet opnieuw de vakinhouden en opleidingsonderdelen onderzoekt, als ware hijzelf een daartoe bevoegd orgaan van actief bestuur.

Dat beginsel leidt er verder toe dat de Raad een beslissing enkel kan vernietigen wanneer zij werd genomen in strijd met een positiefrechtelijke bepaling of wanneer zij strijdt met een of meer beginselen van behoorlijk bestuur. Dit betekent concreet dat slechts tot een schending van het door verzoeker aangevoerde redelijkheidsbeginsel kan worden besloten wanneer de beroepen beslissing dermate onredelijk is dat geen enkel ander normaal en voorzicht handelend bestuur in dezelfde omstandigheden tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen.

Binnen deze contouren stelt de Raad vast dat verzoeker niet ontkent dat de opleidingsonderdelen wier inhoud volgens de bestreden beslissing onvoldoende in verzoekers bacheloropleiding aan bod is gekomen, inderdaad in de ‘Bachelor’s degree in physical therapy’ slechts beperkt voorkomen. Gelet op de beoordelingscriteria die verwerende partij gehouden is toe te passen, volstaat die vaststelling in principe om tot de juistheid, en derhalve *ipso facto* de redelijkheid van de bestreden beslissing te besluiten.

Wat de langere duur betreft van de door verzoeker gevolgde opleiding, moet verwerende partij worden bijgevalen in haar stelling dat de gelijkwaardigverklaring in essentie een inhoudelijke beoordeling vergt, en dat de lagere duur van een studie daarbij niet alleen geen substantieel element is, maar dat bovendien een langere studie niet van aard is om aan relevante inhoudelijke verschillen tussen de gevolgde opleiding en de beoogde gelijkwaardigheid te verhelpen.

Dat verzoeker de ontbrekende competenties eerder relevant acht voor een masteropleiding, neemt niet weg dat zij in Vlaanderen wel degelijk in de bacheloropleiding zijn ingebed en derhalve door verwerende partij ook bij het gelijkwaardigheidsonderzoek moeten worden betrokken.

Met betrekking tot die grieven is het beroep niet gegrond.

De Raad is van oordeel dat een tweede onafhankelijk advies van een andere universiteit, zoals verzoeker vraagt, niet noodzakelijk is voor een correcte beoordeling van het dossier door verwerende partij.

Wat verzoeker vervolgens voor het eerst in zijn wederantwoordnota aanvoert als inhoudelijke vergelijking tussen de opleidingsonderdelen en hun beoogde competenties, moet worden beschouwd als een nieuw middel, dat in die stand van de procedure niet op ontvankelijke wijze voor het eerst kan worden aangevoerd.

Het is immers vaste rechtspraak van de Raad dat een verzoekende partij haar middelen moet doen gelden in het inleidend verzoekschrift, en dat in een later stadium van de procedure nieuwe middelen enkel nog kunnen worden aangevoerd wanneer zij raken aan de openbare orde of wanneer zij steunen op elementen waarvan de verzoekende partij slechts samen met de antwoordnota of het administratief dossier kennis kon nemen. Aan deze voorwaarden voldoen de door verzoeker in zijn wederantwoordnota opgeworpen nieuwe argumenten kennelijk niet.

Het enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

De Raad verwerpt het beroep.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 27 april 2018, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen, I^e Kamer, samengesteld uit:

Jim Deridder,	voorzitter van de Raad
Marleen Verreth	bestuursrechter – bijzitter
Sigrid Pauwels	bestuursrechter – bijzitter
bijgestaan door	
Freya Gheysen	secretaris

De secretaris

De voorzitter

Freya Gheysen

Jim Deridder

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnterpreteerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Zitting van 22 juni 2018

Arrest nr. 4.313 van 22 juni 2018 in de zaak 2018/137

In zake: Lorena ORELLANA PARDO
Woonplaats kiezend te 2610 Wilrijk
Gustaaf Garittestraat 27

Tegen: VLAAMSE GEMEENSCHAP
vertegenwoordigd door Naric-Vlaanderen
met zetel te 1210 Brussel
Koning Albert II-laan 15
Bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 14 mei 2018, strekt tot nietigverklaring van de beslissing van Naric-Vlaanderen van 18 april 2018 waarbij het Chileense studiebewijs ‘Certificado profesor de educación diferencial con mención en trastornos del aprendizaje específico’ gelijkwaardig wordt verklaard met het niveau van ‘Bachelor’, maar niet met het niveau van ‘Master’.

II. Verloop van de rechtspleging

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 juni 2018.

Kamervoorzitter Bertel De Groote heeft verslag uitgebracht.

De heer Pieter-Jan Van Hoof, die verschijnt voor de verwerende partij, is gehoord.

III. Feiten

Verzoekende partij behaalde in 2004 aan de “Pontificia Universidad Católica de Valparaíso” in Chili het diploma ‘Certificado profesor de educación diferencial con mención en trastornos del aprendizaje específico’.

Het beroep betreft de volledige gelijkwaardigheid van voormeld diploma met niveau van (een Vlaamse) Master.

Bij beslissing van Naric-Vlaanderen op datum van 18 april 2018 werd beslist dat het Chileens diploma gelijkwaardig wordt verklaard met het niveau van (een Vlaamse) “Bachelor” en (impliciet) niet als volledig gelijkwaardig wordt verklaard met het niveau van (een Vlaamse) “Master”. Deze (impliciete) beslissing werd niet verder gemotiveerd.

Bij aangetekend schrijven van 14 mei 2018 diende verzoekende partij een verzoekschrift in bij de Raad.

IV. Ontvankelijkheid

Standpunt van partijen

Per e-mail van 4 juni 2018 meldt verwerende partij aan de Raad dat zij het beroep van verzoekster heeft gelezen en dat zij bereid is om het dossier opnieuw te onderzoeken voor de gelijkwaardigheid met het niveau van de Vlaamse Graad van Master. Zij geeft aan zo spoedig mogelijk een nieuwe beslissing te zullen nemen, waarin uitspraak wordt gedaan over de gelijkwaardigheid met het niveau van master.

Op 20 juni 2018 heeft verwerende partij een nieuwe beslissing genomen, waarbij het Chileens studiebewijs van verzoekster gelijkwaardig wordt verklaard met het niveau van “Master”.

Beoordeling

De Raad heeft kennis genomen van de nieuwe beslissing van 20 juni 2018.

Huidig beroep van verzoekende partij wordt onontvankelijk verklaard bij gebrek aan voorwerp.

BESLISSING

De Raad verwerpt het beroep.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 22 juni 2018, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen, IIe Kamer, samengesteld uit:

Bertel De Goote,	kamervoorzitter
Marleen Verreth	bestuursrechter – bijzitter

Piet Versweyvelt	bestuursrechter – bijzitter
bijgestaan door	
Melissa Thijs	secretaris

De secretaris

De voorzitter

Melissa Thijs

Bertel De Groote

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnventariseerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Arrest nr. 4.367 van 17 augustus 2018 in de zaak 2018/141

In zake: Wouter GULIKERS
 Woonplaats kiezend te 6245 KR Eijsden
 Bovenstraat 17

Tegen: VLAAMSE GEMEENSCHAP
 vertegenwoordigd door Naric-Vlaanderen
 met zetel te 1210 Brussel
 Koning Albert II-laan 15
 Bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 15 mei 2018, strekt tot nietigverklaring van de beslissing van Naric-Vlaanderen van 20 april 2018 waarbij het Nederlandse studiebewijs ‘Bachelor of Music – drums jazz/pop’ gelijkwaardig wordt verklaard met de Vlaamse graad van ‘Bachelor of Arts in de muziek’, maar waarbij geen uitspraak wordt gedaan over de door verzoeker gevraagde gelijkwaardigheid inzake de onderwijsbevoegdheid.

II. Verloop van de rechtspleging

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 juni 2018.

Kamervoorzitter Bertel De Groote heeft verslag uitgebracht.

De heer Pieter-Jan Van Hoof, die verschijnt voor de verwerende partij, is gehoord.

III. Feiten

Verzoekende partij behaalde in 2012 aan de “Zuyd Hogeschool” in Nederland het diploma ‘Bachelor of Music – drums jazz/pop’.

Het beroep betreft de gelijkwaardigheid inzake de onderwijsbevoegdheid van het diploma ‘Bachelor of Music – drums jazz/pop’.

Naric-Vlaanderen heeft op datum van 20 april 2018 beslist dat het Nederlands diploma gelijkwaardig wordt verklaard met de Vlaamse graad van ‘Bachelor of Arts in de muziek’, maar deed geen uitspraak over de door verzoeker gevraagde gelijkwaardigheid inzake de onderwijsbevoegdheid.

Bij aangetekend schrijven van 15 mei 2018 diende verzoekende partij een verzoekschrift in bij de Raad.

IV. Ontvankelijkheid

Per e-mail van 5 juni 2018 meldt verwerende partij aan verzoeker dat zij het beroep van verzoeker heeft gelezen en dat uit het aanvraagformulier inderdaad bleek dat verzoeker tevens onderzocht had willen zien of zijn onderwijsbevoegdheid gelijkgesteld kon worden. Verwerende partij had dit over het hoofd gezien en zij heeft besloten om het dossier te herzien. Haar dienst is ondertussen dan ook een onderzoek gestart naar de onderwijsbevoegdheid gekoppeld aan zijn diploma(s). Verzoeker zal dus een beslissing ontvangen over de onderwijsbevoegdheid van zijn diploma.

Op 13 augustus 2018 heeft verwerende partij een nieuwe beslissing genomen, waarbij het studiebewijs van verzoeker uit Nederland ‘Bachelor of Music – drums jazz/pop’ niet als volledig gelijkwaardig wordt erkend met de Vlaamse graad van “SLO”.

De beslissing stelt dat er een substantieel verschil bestaat in de toepassing van de elementen, bepaald in het besluit van de Vlaamse Regering van 14 juni 2013 betreffende de voorwaarden en de procedure tot de erkenning van buitenlandse studiebewijzen uitgereikt in het hoger onderwijs. Dit substantieel verschil is als volgt gemotiveerd, in toepassing van de volgende in artikelen 4 en 5 van het bovenvermeld besluit opgenomen elementen:

§2. *De leerresultaten:* de specifieke lerarenopleiding focust op pedagogisch-didactische onderdelen. In Vlaanderen bestaat de specifieke lerarenopleiding uit zowel een theoretische als een praktijkcomponent. De omvang van de specifieke lerarenopleiding bedraagt 60 studiepunten.

Uit het dossier blijkt dat het curriculum van de opleiding dat leidt tot het diploma ‘Master of music’ geen relevante vakken van didactische/pedagogische aard omvat. Uit het dossier blijkt dat het curriculum behorende tot de opleiding die leidt tot het diploma ‘Bachelor of music’

deels uit (vak)didactische/pedagogische vakken bestaat (minor teaching): Methodiek (4 ECTS – 3j), Stage (4 ECTS – 3j), Stage (2 ECTS – 4j) en Methodiek en afstudeerwerk (5 ECTS – 4j). Dit opleidingsonderdeel (minor teaching) omvat aldus 15 studiepunten, waarvan 6 studiepunten stage. De theoretische component omvat slechts 9 studiepunten, in tegenstelling tot de theoretische component in de opleiding (SLO) in Vlaanderen die 30 studiepunten omvat. De praktische component in de opleiding die leidt tot het diploma ‘Bachelor of music’ bedraagt 6 studiepunten. In Vlaanderen omvat de praktische component 30 studiepunten. Verzoeker heeft een ruime werkervaring, die het tekort voor de praktische component kan compenseren, maar de theoretische component is onvoldoende om gelijkwaardigheid toe te kennen.

Op basis van het studieprogramma dat aan het dossier werd toegevoegd kan aangenomen worden dat de vereiste competenties van de leraar in Vlaanderen (Besluit van de Vlaamse Regering betreffende het beroepsprofiel van de leraar) gedeeltelijk aan bod komen. De volgende basiscompetenties van een leraar in Vlaanderen komen onvoldoende aan bod in de buitenlandse opleiding: 1 – de leraar als begeleider van leer- en ontwikkelingsprocessen, 2 – de leraar als opvoeder en 4 – de leraar als organisator. De volgende basiscompetenties van leraar in Vlaanderen komen in voldoende mate aan bod in de buitenlandse opleiding of werden via werkervaring verworven: 3 – de leraar als inhoudelijk expert, 5 – de leraar als innovator - de leraar als onderzoeker, 6 – de leraar als partner van de ouders of verzorgers, 7 – de leraar als lid van een schoolteam, 8 – de leraar als partner van externen, 9 – de leraar als lid van de onderwijsgemeenschap en 10 – de leraar als cultuurparticipant.

Beoordeling

De Raad heeft kennis genomen van de nieuwe beslissing van 13 augustus 2018.

Huidig beroep van verzoekende partij wordt onontvankelijk verklaard bij gebrek aan voorwerp.

BESLISSING

De Raad verwerpt het beroep.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 17 augustus 2018, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen, Ite Kamer, samengesteld uit:

Bertel De Groote,	kamervoorzitter
Marleen Verreth	bestuursrechter – bijzitter
Piet Versweyvelt	bestuursrechter – bijzitter
bijgestaan door	
Melissa Thijs	secretaris

De secretaris

De voorzitter

Melissa Thijs

Bertel De Groote

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnventariseerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Arrest nr. 4.314 van 22 juni 2018 in de zaak 2018/144

In zake: Oumar SAMAKE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Steff Stevens
kantoor houdend te 2800 Mechelen
Schuttersstraat 15-17
Bij wie woonplaats wordt gekozen

Tegen: VLAAMSE GEMEENSCHAP
vertegenwoordigd door Naric-Vlaanderen
met zetel te 1210 Brussel
Koning Albert II-laan 15
Bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 18 mei 2018, strekt tot nietigverklaring van de beslissing van Naric-Vlaanderen van 18 april 2018 waarbij het Malinese studiebewijs “Attestation de fin d’études – diplôme de techniciens – santé publique” niet als volledig gelijkwaardig wordt verklaard met de Vlaamse graad van “Gegradueerde verpleegkunde HBO-5”.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 juni 2018.

Kamervoorzitter Bertel De Groote heeft verslag uitgebracht.

De heer Pieter-Jan Van Hoof, die verschijnt voor de verwerende partij, is gehoord.

III. Feiten

Verzoekende partij behaalde in 2007 in Mali het diploma ‘Attestation de fin d’études – diplôme de techniciens – santé publique’.

Het beroep betreft de volledige gelijkwaardigheid van voormeld diploma met de Vlaamse graad van “Gegradueerde verpleegkunde HBO-5”.

Bij beslissing van Naric-Vlaanderen op datum van 18 april 2018 werd beslist dat het Malinees diploma niet als volledig gelijkwaardig wordt erkend met de Vlaamse graad van “Gegradueerde verpleegkunde HBO-5”.

De beslissing stelde dat er een substantieel verschil bestaat in de toepassing van de elementen, vermeld in het besluit van de Vlaamse Regering van 14 juni 2013 betreffende de voorwaarden en de procedure tot de erkenning van buitenlandse studiebewijzen uitgereikt in het hoger onderwijs. Dat substantiële verschil is als volgt gemotiveerd, met toepassing van de elementen die zijn opgenomen in artikel 4 en 5 van het voormelde besluit:

§3. *Het niveau van buitenlands studiebewijs*: Na onderzoek is gebleken dat het studiebewijs uit Mali van verzoeker deel uitmaakt van het secundair onderwijs. Bijgevolg kan er geen onderzoek worden gevoerd naar een gelijkwaardigheid met de Vlaamse graad van “gegradueerde in de verpleegkunde”, aangezien dit diploma in Vlaanderen deel uitmaakt van het hoger onderwijs. Het studiebewijs uit Mali van verzoeker kan worden voorgelegd voor de gelijkwaardigheid met het Vlaams diploma BSO: thuis- en bejaardenzorg/zorgkundige. Uit de geleverde stukken blijkt echter dat verzoeker reeds toelating heeft gekregen om het beroep uit te oefenen dat volgt uit het verkrijgen van deze gelijkwaardigheid, waardoor het verkrijgen van deze gelijkwaardigheid geen enkel civiel effect als gevolg kan hebben.

Bij aangetekend schrijven van 18 mei 2018 diende verzoekende partij een verzoekschrift in bij de Raad.

IV. Ontvankelijkheid

Standpunt van partijen

Verwerende partij verwijst naar artikel 295 van de Codex Hoger Onderwijs, dat stelt dat “*de beroepen worden ingesteld bij wijze van verzoekschrift, waarin ten minste een feitelijke omschrijving is opgenomen van de ingeroepen bezwaren*”. Verwerende partij leest in het verzoekschrift enkel dat verzoeker zich niet akkoord kan verklaren met de beslissing en dat hij beroep wenst aan te tekenen. Verder wordt gesteld dat verzoeker “gehoord wenst te worden voor een eventuele persoonlijke verklaring wat er juist gebeurd is in Mali en welke documenten

hij aldaar bekomen heeft en wat hij hiervoor heeft moeten ondernemen”. Volgens verwerende partij mag duidelijk zijn dat ook maar enige aanzet tot feitelijke omschrijving van de ingeroepen bezwaren ontbreekt, zodat het beroep onontvankelijk is.

Beoordeling

Artikel II.294, §2, eerste lid, van de Codex Hoger Onderwijs schrijft voor dat het verzoekschrift minstens een feitelijke omschrijving van de ingeroepen bezwaren bevat.

De decreetgever heeft aangegeven dat geen overdreven formalisme wordt beoogd: *“Het volstaat dat de verzoeker een eventueel summier doch duidelijk aangegeven onregelmatigheid aanbrengt, zonder dat deze beweerde onregelmatigheid juridisch moet worden gekwalificeerd. Het is evenwel evident dat dergelijk middel niet kan bestaan uit een loutere bewering of mededeling of uit het uiten van twijfel. Het mag duidelijk zijn dat, indien niet wordt voldaan aan deze vereiste, het beroep niet op ontvankelijke wijze kan worden aangenomen. Dit vloeit voort uit de beginselen inzake behoorlijke rechtsbedeling. De rechten van verdediging houden in dat een partij op de hoogte wordt gebracht van de aard en de redenen van de feiten die haar ten laste worden gelegd, wat niet het geval is bij een verzoekschrift dat niet de redenen van het beroep (hoe summier omschreven ook) doet kennen.”*¹

Een verzoekschrift dat evenwel geen enkele grief tegen de bestreden beslissing bevat, is volgens vaste rechtspraak van de Raad niet ontvankelijk.

In casu leest de Raad in het verzoekschrift het volgende: *“(…) Mijn cliënt kan zich niet akkoord verklaren met deze beslissing en wenst dan ook dat er beroep aangetekend wordt en dat hij zou gehoord worden voor een eventuele persoonlijke verklaring wat er juist gebeurd is in Mali en welke documenten hij aldaar bekomen heeft en wat hij hiervoor heeft moeten ondernemen. (…)*”.

Uit de loutere mededeling dat verzoeker zich niet akkoord kan verklaren met deze beslissing en de vraag om gehoord te worden kan de Raad niet afleiden welke concrete grieven verzoeker tegen die beslissing wil doen gelden.

¹ *Parl. St.* VI. Parl. 2003-2004, nr. 1960/1, 25.

Het beroep is onontvankelijk.

BESLISSING

De Raad verwerpt het beroep.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 22 juni 2018, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen, Ite Kamer, samengesteld uit:

Bertel De Groote,	kamervoorzitter
Marleen Verreth	bestuursrechter – bijzitter
Piet Versweyvelt	bestuursrechter – bijzitter
bijgestaan door	
Melissa Thijs	secretaris

De secretaris

De voorzitter

Melissa Thijs

Bertel De Groote

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnventariseerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Zitting van 8 augustus 2018

Arrest nr. 4.353 van 8 augustus 2018 in de zaak 2018/177

In zake: Aly HAIDAR
woonplaats kiezend te 9040 Gent
Paviljoenweg 18

tegen:

VLAAMSE GEMEENSCHAP
vertegenwoordigd door Naric-Vlaanderen
met zetel te 1210 Brussel
Koning Albert II-laan 15
alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 21 juni 2018, strekt tot nietigverklaring van de beslissing van NARIC-Vlaanderen van 28 mei 2018 waarbij het studiebewijs ‘Master of Science in agricultural economics’ gelijkwaardig wordt verklaard met het Vlaamse niveau van ‘bachelor’.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 augustus 2018.

Voorzitter van de Raad Jim Deridder heeft verslag uitgebracht.

Pieter-Jan Van Hoof, die verschijnt voor de verwerende partij, is gehoord.

III. Feiten

Verzoeker is houder van het diploma ‘Master of Science in agricultural economics’, op 13 december 2008 uitgereikt door de University of Reading (Verenigd Koninkrijk).

Verzoeker dient bij NARIC-Vlaanderen een verzoek tot gelijkwaardigverklaring in. Bij beslissing van 28 mei 2018 wordt verzoekers diploma gelijkwaardig verklaard met het niveau van bachelor. Als motivering wordt opgegeven dat het niveaudescriptorelement ‘vaardigheden’ voor de kwalificatie ‘master’ (VKS7) uit artikel 6 van het decreet van 30 april 2009 betreffende de kwalificatiestructuur onvoldoende aanwezig is in de in het buitenland gevolgde opleiding. In verband met dit descriptorelement moet meer specifiek worden verwezen naar vaardigheden in verband met zelfstandig gestandaardiseerd onderzoek. De voorgelegde masterproef behaalt niet het niveau van wat in een Vlaamse opleiding van een masterproef wordt verwacht. De methodologie is te beperkt: aangaande de effectieve statistische analyse wordt zeer weinig tot geen bruikbare informatie gegeven. De resultaten geven geen blijk van een kritische evaluatie van het bronmateriaal of een vergelijking met voorgaande studies, werken of methodologieën, en de bibliografie is te rudimentair opgesteld.

Dit is de thans bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid

De Raad heeft ambtshalve vastgesteld dat het verzoekschrift niet is ondertekend en dat dit ontvankelijkheid van het beroep in het gedrang kan brengen, en heeft, ten einde de tegenspraak te waarborgen, partijen verzocht hieromtrent uiterlijk op 6 augustus 2018 standpunt in te nemen.

Standpunt van partijen

Met een e-mail van 6 augustus 2018 antwoordt verzoeker aan de Raad het volgende:

“Geachte
U mag deze e-mail beschouwen als de vereiste handtekening”

Beoordeling

Artikel II.294, §2, tweede lid van de Codex Hoger Onderwijs bepaalt inzake de beroepen die bij de Raad worden ingesteld dat het verzoekschrift op straffe van onontvankelijkheid wordt ondertekend door de verzoeker of zijn raadsman.

De Raad overweegt daarbij dat het ondertekenen (i.e. het eigenhandig geschreven teken waarmee de ondertekenaar zich gewoonlijk tegenover derden kenbaar maakt) van een te versturen beroepsschrift een substantiële formaliteit is, vermits dit de enige garantie is dat het beroep wel degelijk door de belanghebbende zelf is ingesteld (R.Stvb. 31 juli 2014, nr. 2014/086).

Het door verzoeker ingediende verzoekschrift is niet ondertekend, zodat het onontvankelijk is. De navolgend door verzoeker verzonden e-mail kan niet alsnog als een rechtsgeldige ondertekening in aanmerking worden genomen, enerzijds omdat ook deze e-mail geen handtekening bevat in de zin zoals hierboven omschreven, en anderzijds omdat aan de vereiste van de ondertekening moet zijn voldaan bij het indienen van het beroep of uiterlijk bij het verstrijken van de beroepstermijn (cf. de toepassing, *mutatis mutandis*, van artikel 429 van het Wetboek van Strafvordering: Cass. 1 december 2015, *Arr. Cass.* 2015, 2799).

Het beroep is onontvankelijk.

BESLISSING

De Raad verwerpt het beroep.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 8 augustus 2018, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen, I^e Kamer, samengesteld uit:

Jim Deridder,	voorzitter van de Raad
Henri Verhaaren	bestuursrechter – bijzitter
Sigrid Pauwels	bestuursrechter – bijzitter
bijgestaan door	
Freya Gheysen	secretaris

De secretaris

De voorzitter

Freya Gheysen

Jim Deridder

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnterindexeerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Arrest nr. 4.354 van 8 augustus 2018 in de zaak 2018/192

In zake: Levon SARGSYANTS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Veerle Nijs
kantoor houdend te 3500 Hasselt
Kolonel Dussartplein 34 bus 1

tegen:

VLAAMSE GEMEENSCHAP
vertegenwoordigd door Naric-Vlaanderen
met zetel te 1210 Brussel
Koning Albert II-laan 15
alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 9 juli 2018, strekt tot nietigverklaring van de beslissing van NARIC-Vlaanderen van 11 juni 2018 waarbij het studiebewijs van verzoeker niet gelijkwaardig wordt verklaard met de Vlaamse graad van ‘Master in de Tandheelkunde’, noch met de Vlaamse graad van ‘Bachelor in de Tandheelkunde’.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 augustus 2018.

Voorzitter van de Raad Jim Deridder heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Veerle Nijs, die verschijnt voor verzoekende partij en Pieter-Jan Van Hoof, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

III. Feiten

Verzoeker is houder van het diploma ‘specialist-arts-stomatoloog’, op 24 juni 1997 uitgereikt door de Dnipropetrovsk State Medical Academy (Oekraïne).

Op 10 maart 2017 dient verzoeker bij Naric-Vlaanderen een aanvraag in voor de erkenning van de gelijkwaardigheid van zijn buitenlands studiebewijs. Verzoeker vraagt de gelijkwaardigverklaring met het diploma ‘tandarts’.

Aan verzoeker wordt meegedeeld dat op basis van het papieren dossier, zijn buitenlands diploma noch met de Vlaamse graad van Master in de Tandheelkunde, noch met de Vlaamse graad van Bachelor in de Tandheelkunde gelijkwaardig kan worden verklaard. Verzoeker wordt uitgenodigd om deel te nemen aan het ‘examen volledige gelijkwaardigheid’, dat doorgaat op 10 april 2018. Voor dat examen bekomt verzoeker de volgende beoordelingen:

- Kroonpreparatie molaar: 7/20
- Adhesieve caviteit premolaar: 6/20
- Adhesieve vulling fronttand: 9/20
- Adhesieve vulling premolaar: 9/20
- Endodontische toegangscaviteit: 12/20
- Caviteiten kindertanden: 5/20
- Plaatsen rubberdam: 8/20
- Radiologie: 4/20

Deze resultaten en het dossier worden met een e-mail van 21 juni 2018 aan de raadsman van verzoeker meegedeeld. De bijhorende motivering wordt met een e-mail van 4 juli 2018 overgemaakt.

Met een brief van 11 juni 2018 deelt Naric-Vlaanderen aan verzoeker mee dat zijn buitenlands diploma niet gelijkwaardig wordt verklaard met een Vlaamse graad. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“Op 10 april 2018 nam je deel aan het examen tandheelkunde. Het gaat om een examen waarin gepeild werd naar het behalen van de klinische en préklinische vaardigheden die gelden als de leerresultaten (eindcompetenties) van de Vlaamse opleiding Master/Bachelor of Science in de Tandheelkunde. Het examen werd georganiseerd door

NARIC-Vlaanderen in samenwerking met de faculteiten tandheelkunde van de KU Leuven en de UGent.

Basisvaardigheden uit de restauratieve en prothetische tandheelkunde, maar ook uit de endodontie en radiologie werden getest. De behaalde resultaten werden geëvalueerd door de KU Leuven en UGent. .

Indien je inzage of meer informatie wenst over uw examenresultaten, dien je hiervoor een afspraak te maken met [F.H.] van de KU Leuven ([mailadres]).

Je studiebewijs uit Oekraïne “Diploma van specialist – arts – stomatoloog” wordt niet als volledig gelijkwaardig erkend met de Vlaamse graad van “Master of Science in de tandheelkunde”.

Die negatieve beslissing is gebaseerd op een substantieel verschil in de toepassing van de elementen bepaald in het besluit van de Vlaamse Regering van 14 juni 2013 betreffende de voorwaarden en de procedure tot de erkenning van buitenlandse studiebewijzen uitgereikt in het hoger onderwijs.

Dit substantieel verschil is als volgt gemotiveerd in toepassing van de volgende in artikelen 4 en 5 van het bovenvermeld besluit opgenomen elementen:

§2. De leerresultaten: Uit de door jou afgelegde test blijkt dat de (pré-)klinische vaardigheden zich situeren op . het niveau van het 3e studiejaar van de Vlaamse Bacheloropleiding in de tandheelkunde.

Op basis van deze deelname kan je je wel aanmelden voor het voorbereidend jaar op de Vlaamse Masteropleiding Tandheelkunde dat de Vlaamse universiteiten aanbieden. Na dit voorbereidend jaar kan de universiteit waar je deelnam aan het voorbereidend jaar beslissen om je toe te laten tot haar masteropleiding in de tandheelkunde. In dat geval ben je ook vrijgesteld van de verplichte deelname aan het toelatingsexamen tandheelkunde (Het toelatingsexamen tandheelkunde is krachtens artikel 187 van de Codex Hoger Onderwijs verplicht voor wie in Vlaanderen in een bacheloropleiding in het studiegebied Geneeskunde wenst te starten).

De buitenlandse opleiding is een eerder generieke geneeskundige opleiding met een tandheelkundig accent. Deze opleiding valt dan ook niet te vergelijken met de Vlaamse opleiding tandheelkunde. Er zijn veel algemene vakken opgenomen die ten koste gaan van de essentiële opleidingsonderdelen van de Vlaamse opleiding tandheelkunde. Onder meer (maar niet enkel) de volgende essentiële opleidingsonderdelen zoals deze aan bod komen in de Vlaamse opleiding ontbreken of komen onvoldoende aan bod in de buitenlandse opleiding: digitale radiologie, multidisciplinaire en geïntegreerde mondzorg, materialenleer en gerodontologie.

Het dossier biedt onvoldoende zicht op de mate waarin de (pre)klinische vaardigheden vergelijkbaar zijn met deze in de Vlaamse bachelor (en master) opleiding.

NARIC-Vlaanderen wenst u dan ook de mogelijkheid te geven aan te tonen dat uw (pre)klinische vaardigheden voldoende zijn om de gelijkwaardigheid te verlenen met (minstens) het Vlaamse diploma van bachelor in de tandheelkunde.

U zal binnenkort uitgenodigd worden om deel te nemen aan het examen volledige gelijkwaardigheid. U zult van NARIC-Vlaanderen nog een uitnodiging ontvangen met

de concrete informatie en data van dit examen. Na deelname aan dit examen kan alsnog besloten worden tot de volledige gelijkwaardigheid.

§5. De kwaliteit van de opleiding: Krachtens art. II.58, §6 van het besluit van de Vlaamse Regering tot codificatie van de decretale bepalingen betreffende het hoger onderwijs van 11 oktober 2013, wordt een Vlaamse masteropleiding verplicht afgesloten met een masterproef. Uit uw dossier blijkt dat u geen masterproef geschreven heeft. Er zijn ook onvoldoende elementen in het dossier (papers, publicaties, ...) die het gebrek aan een masterproef zouden kunnen compenseren..

De twee korte artikelen over caries die toegevoegd zijn aan het dossier zijn te beperkt om als equivalent met een Vlaamse masterproef te kunnen worden beschouwd.

Je studiebewijs uit Oekraïne “Diploma van specialist – arts – stomatoloog” wordt niet als volledig gelijkwaardig erkend met de Vlaamse graad van “Bachelor of Science in de tandheelkunde”.

Die negatieve beslissing is gebaseerd op een substantieel verschil in de toepassing van de elementen bepaald in het besluit van de Vlaamse Regering van 14 juni 2013 betreffende de voorwaarden en de procedure tot de erkenning van buitenlandse studiebewijzen uitgereikt in het hoger onderwijs.

Dit substantieel verschil is als volgt gemotiveerd in toepassing van de volgende in artikelen 4 en 5 van het bovenvermeld besluit opgenomen elementen:

§2. De leerresultaten: De buitenlandse opleiding is een eerder generieke geneeskundige opleiding met een tandheelkundig accent. Deze opleiding valt dan ook niet te vergelijken met de Vlaamse opleiding tandheelkunde. Er zijn veel algemene vakken opgenomen die ten koste gaan van de essentiële opleidingsonderdelen van de Vlaamse opleiding tandheelkunde.

Onder meer (maar niet enkel) de volgende essentiële opleidingsonderdelen zoals deze aan bod komen in de Vlaamse opleiding ontbreken of komen onvoldoende aan bod in de buitenlandse opleiding: digitale radiologie, multidisciplinaire en geïntegreerde mondzorg, materialenleer en gerodontologie.

Het dossier biedt onvoldoende zicht op de mate waarin de (pre)klinische vaardigheden vergelijkbaar zijn met deze in de Vlaamse bachelor (en master) opleiding.

(...)”

Dit is de thans bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid

Verwerende partij betwist niet de ontvankelijkheid van het beroep.

De Raad ziet evenmin redenen om zulks ambtshalve te doen.

Het beroep is ontvankelijk.

V. Ten gronde

Eerste middel

In een eerste middel beroept verzoeker zich op een miskenning van de redelijke termijn.

Standpunt van partijen

Verzoeker voert aan dat hij aan het examen volledige gelijkwaardigheid deelnam op 10 april 2018, terwijl de aanvraag voor de erkenning van zijn buitenlands diploma reeds op 10 maart 2017 werd ingediend.

Verder wijst verzoeker erop dat de bestreden beslissing vervolgens nog twee maanden op zich heeft laten wachten, zodat er meer dan een jaar is verstreken sinds het indienen van de aanvraag. Dit is volgens verzoeker niet meer ernstig, te meer daar op de website van Naric-Vlaanderen is aangegeven dat een beslissing binnen 120 kalenderdagen wordt genomen.

Verwerende partij stelt dat het dossier van verzoeker pas een eerste keer op de commissie tandheelkunde kon worden besproken 20 februari 2018 omwille van het grote aantal dossiers dat in 2017 bij Naric-Vlaanderen werd ingediend ten gevolge van de vluchtelingencrisis.

Beoordeling

De beoordeling van de gelijkwaardigheid van buitenlandse diploma's en getuigschriften wordt geregeld door de artikelen II.255 en volgende van de Codex Hoger Onderwijs, en in uitvoering daarvan door het besluit van de Vlaamse regering van 14 juni 2013 betreffende de voorwaarden en de procedure tot de erkenning van buitenlandse studiebewijzen uitgereikt in het hoger onderwijs.

Artikel 15 van voormeld besluit bepaalt dat de beslissing voor de erkenning van de volledige gelijkwaardigheid van buitenlandse studiebewijzen wordt genomen binnen vier maanden na het ontvangen van al de nodige informatie en documenten (§1) en dat een niveaugelijkwaardigheidsbeslissing wordt genomen binnen twee maanden na het ontvangen van al de nodige informatie en documenten (§2).

De niet-naleving van de aldus in het besluit van de Vlaamse regering bepaalde termijnen wordt door het decreet of het besluit niet gesanctioneerd. Het gaat dus telkens om een termijn van orde; de overschrijding daarvan heeft niet tot gevolg dat verwerende partij haar beslissingsbevoegdheid verliest.

Evenmin volstaat de loutere overschrijding van een termijn van orde voor de vernietiging van de bestreden beslissing.

Hoewel de overtreding van een wettelijke of reglementaire bepaling, ook wanneer deze wordt begaan door de Staat of een andere publiekrechtelijke rechtspersoon, op zichzelf een fout kan uitmaken die – behoudens onoverkomelijke dwaling of enige grond tot ontheffing van aansprakelijkheid – leidt tot de burgerrechtelijke aansprakelijkheid van degene die de overtreding heeft begaan wanneer die fout schade veroorzaakt, moet ten aanzien van de overschrijding van een ordetermijn worden aangenomen dat het aan de rechter staat te oordelen of een opgelegde termijn, waarvoor de wetgever evenwel niet in een sanctie heeft voorzien, de aard en strekking heeft dat de niet-naleving ervan op zichzelf een onrechtmatige daad oplevert, aan de hand van onder meer de formulering van de opgelegde verplichting, de omvang ervan en het beoogde normdoel (Cass. 10 april 2014, *Arr.Cass.* 2014, 962). Voor die beoordeling is evenwel niet de Raad, maar de justitiële rechter bevoegd.

Een beroep op de redelijke termijn kan verzoeker evenmin dienen. Het algemeen belang waaraan de erkenning van de gelijkwaardigheid van een buitenlands diploma raakt, laat niet toe te besluiten dat in voorkomend geval de overschrijding van de redelijke termijn leidt tot hetzij een stilzwijgende gunstige beslissing (wat te dezen, gelet op wat verzoeker heeft gevraagd, dan de gelijkwaardigverklaring met de graad van ‘tandarts’ zou zijn), hetzij de rechtsplicht om een uitdrukkelijke gunstige beslissing in die zin te nemen.

Het middel is ongegrond.

Tweede middel

Verzoeker steunt een tweede middel op de formelemotiveringsplicht.

Standpunt van partijen

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing nietszeggend is omtrent de gronden waarop zij werd genomen. De motivering immers, volgens verzoeker, beperkt zich ertoe te stellen dat de buitenlandse opleiding een algemene opleiding is met tandheelkundig accent en dat niet alle vakken uit het buitenlands opleidingscurriculum hetzelfde zijn als in de Vlaamse opleiding tandheelkunde.

Dit kan naar oordeel van verzoeker bezwaarlijk doorgaan als motivering voor de niet-erkenning van het buitenlands diploma: het spreekt volgens hem immers vanzelf dat het opleidingscurriculum van land tot land en van universiteit tot universiteit verschilt.

Verzoeker stelt daarbij nog dat hij begrijpt dat een vergelijking van de opleidingscurricula noodzakelijk is bij de beoordeling van de gelijkwaardigheid van een diploma, maar hij is van oordeel dat het curriculum niets zegt over iemands klinische vaardigheden. Daarenboven stipt verzoeker aan dat eerder was geoordeeld dat het ‘papieren dossier’ onvoldoende was om zijn diploma als gelijkwaardig te erkennen en dat hij werd uitgenodigd voor een praktische proef, die hij op 10 april 2018 heeft afgelegd maar waarover de bestreden beslissing geheel stilzwijgend blijft. Wat betreft de klinische vaardigheden wordt er in de bestreden beslissing enkel gesteld dat uit de door verzoeker afgelegde test blijkt dat “de (pré-)klinische vaardigheden zich situeren op het niveau van het 3e studiejaar van de Vlaamse Bacheloropleiding in de tandheelkunde”.

In haar antwoordnota brengt verwerende partij vooreerst in herinnering dat haar beslissing zich niet uitspreekt over (de kwaliteit van) het Oekraïense diploma op zich, maar dat enkel de gelijkwaardigheid met een overeenstemmend Vlaamse studiebewijs wordt onderzocht. In dat licht wordt nog aangestipt dat verzoekers Oekraïense diploma betrekking heeft op een

vijfjarige opleiding “arts-stomatoloog”, terwijl de opleiding van arts-stomatoloog in Vlaanderen leidt tot een diploma dat volgt op de masteropleiding in de Geneeskunde.

Verder repliceert verwerende partij het volgende:

“In het verzoekschrift stelt verzoeker dat de beslissing van 11/06/2018 “*compleet nietszeggend [is] over de gronden waarop deze beslissing genomen [werd]*” en de motivering zich zou beperken tot twee zinnen. Het mag gezegd dat dit een zeer creatieve en beperkte lezing is van de beslissing van 11/06/2018.

In de beslissing van 11/06/2018 valt immers het volgende terug te vinden:

*Je studiebewijs uit Oekraïne “Diploma van specialist - arts-stomatoloog” wordt **niet** als volledig gelijkwaardig erkend met de Vlaamse graad van “Master of Science in de tandheelkunde”.*

Die negatieve beslissing is gebaseerd op een substantieel verschil in de toepassing van de elementen bepaald in het besluit van de Vlaamse Regering van 14 juni 2013 betreffende de voorwaarden en de procedure tot de erkenning van buitenlandse studiebewijzen uitgereikt in het hoger onderwijs.

Dit substantieel verschil is als volgt gemotiveerd in toepassing van de volgende in artikelen 4 en 5 van het bovenvermeld besluit opgenomen elementen:

§2. De leerresultaten: *uit de door jou afgelegde test blijkt dat de (pré-)klinische vaardigheden zich situeren op het niveau van het 3e studiejaar van de Vlaamse Bacheloropleiding in de tandheelkunde.*

Op basis van deze deelname kan je je wel aanmelden voor het voorbereidend jaar op de Vlaamse Masteropleiding Tandheelkunde dat de Vlaamse universiteiten aanbieden. Na dit voorbereidend jaar kan de universiteit waar je deelnam aan het voorbereidend jaar beslissen om je toe te laten tot haar masteropleiding in de tandheelkunde. In dat geval ben je ook vrijgesteld van de verplichte deelname aan het toelatingsexamen tandheelkunde (Het toelatingsexamen tandheelkunde is krachtens artikel 187 van de Codex Hoger Onderwijs verplicht voor wie in Vlaanderen in een bacheloropleiding in het studiegebied Geneeskunde wenst te starten).

De buitenlandse opleiding is een eerder generieke geneeskundige opleiding met een tandheelkundig accent. Deze opleiding valt dan ook niet te vergelijken met de Vlaamse opleiding tandheelkunde. Er zijn veel algemene vakken opgenomen die ten koste gaan van de essentiële opleidingsonderdelen van de Vlaamse opleiding tandheelkunde.

Onder meer (maar niet enkel) de volgende essentiële opleidingsonderdelen zoals deze aan bod komen in de Vlaamse opleiding ontbreken of komen onvoldoende aan bod in de buitenlandse opleiding: digitale radiologie, multidisciplinaire en geïntegreerde mondzorg, materialenleer en gerodontologie.

§5. De kwaliteit van de opleiding: *Krachtens art. II.58, § 6 van het besluit van de Vlaamse Regering tot codificatie van de decretale bepalingen betreffende het hoger onderwijs van 11 oktober 2013, wordt een Vlaamse masteropleiding verplicht afgesloten met een masterproef. Uit uw dossier blijkt dat u geen masterproef geschreven heeft. Er zijn ook onvoldoende elementen in het dossier (papers, publicaties, ...) die het gebrek aan een masterproef zouden kunnen compenseren.*

De twee korte artikelen over caries die toegevoegd zijn aan het dossier zijn te beperkt om als equivalent met een Vlaamse masterproef te kunnen worden beschouwd.

Uit het bovenstaande zou voldoende moeten blijken dat de motivering van de beslissing enigszins verder gaat dan “*gratis beweringen dat de buitenlandse opleiding niet te vergelijken is met de Vlaamse opleiding*”. In haar beslissing geeft NARIC-Vlaanderen aan welke essentiële opleidingsonderdelen minstens ontbreken in de buitenlandse opleiding: *digitale radiologie, multidisciplinaire en geïntegreerde mondzorg, materialenleer en gerodontologie*.

Zoals verzoeker zelf aanhaalt geeft de noodzakelijke vergelijking van opleidingscurricula nog geen zicht op de klinische vaardigheden. Het staat buiten kijf dat er voldoende zekerheid moet zijn over het niveau van deze (pré-) klinische vaardigheden om een eventuele gelijkwaardigheid te kunnen verlenen. De erkenningsinstantie heeft hier een grote maatschappelijke verantwoordelijkheid.

Om die reden werd verzoeker ook uitgenodigd voor de (pré-)klinische vaardigheidentest. Verzoeker nam deel aan de test op 10/04/2018. Deze test werd georganiseerd door NARIC-Vlaanderen in samenwerking met alle faculteiten tandheelkunde in Vlaanderen. In deze test werden basisvaardigheden uit de restauratieve en prothetische tandheelkunde, maar ook uit de endodontie en radiologie getest. De evaluatie van de resultaten gebeurde door de UGent en KU Leuven samen.

Op basis van de resultaten van de test en de daaropvolgende evaluatie werd besloten om verzoeker in te schalen op het niveau van (de start van) het 3^e jaar van de bacheloropleiding in de tandheelkunde.

De beslissing van 11/06/2018 vermeldde dat een gedetailleerde beoordeling van de examenresultaten opgevraagd kon worden. De raadsman van verzoeker vroeg deze samen met het administratief dossier op 19/06/2018 op. De resultaten werden op 21/06/2018 bezorgd. Een uitgebreide toelichting per onderdeel werd op 04/07/2018 bezorgd.

Het is ook vreemd dat verzoeker zelf aanhaalt dat het “*vanzelf [spreekt] dat het opleidingscurriculum van land tot land verschilt*”. Als erkenningsinstantie van de gelijkwaardigheid van buitenlandse studiebewijzen in Vlaanderen is het voor NARIC-Vlaanderen haar kerntaak om na te gaan of er verschillen zijn met het huidige Vlaams curriculum en of die verschillen als substantieel moeten worden beschouwd.

Uit al het voorgaande én de beslissing van 11/06/2018 mag blijken dat noch de gelijkwaardigheid met het Vlaamse diploma van master in de tandheelkunde, noch de bachelor in de tandheelkunde verleend kon worden, net omdat er sprake is van één of meerdere substantiële verschillen met het diploma van “arts-stomatoloog” dat in 1997 in Oekraïne behaald werd. Dit werd in de beslissingsbrief ook aldus gemotiveerd.”

Beoordeling

Verwerende partij kan worden bijgevallen in haar stelling dat de bestreden beslissing wel degelijk een omstandige motivering bevat, waaruit voldoende duidelijk blijkt waarom precies de gelijkwaardigheid van verzoekers buitenlands diploma werd geweigerd.

De Raad verwijst ter zake naar de overwegingen van de bestreden beslissing zoals ze bovenstaand zijn aangehaald, en leest daarin wat de graad van master in de tandheelkunde betreft de volgende motieven: (i) de klinische vaardigheden situeren zich slechts op het niveau van het derde bachelorjaar (waarover hieronder meer), (ii) om een gelijkwaardigverklaring te verkrijgen bevat de buitenlandse opleiding te veel algemene vakken die ten koste gaan van essentiële opleidingsonderdelen van de Vlaamse opleiding tandheelkunde (met name onder meer, maar niet uitsluitend: digitale radiologie, multidisciplinaire en geïntegreerde mondzorg, materialenleer en gerodontologie), (iii) er ligt geen masterproef voor, noch voldoende elementen die dat gemis kunnen compenseren. Wat een gelijkwaardigverklaring met de graad van bachelor in de tandheelkunde betreft, wordt eveneens gewezen op verschillende elementen die in de buitenlandse opleiding onvoldoende aan bod komen.

Verzoeker betwist noch de relevantie noch de juistheid van deze motieven.

Eveneens terecht stipt verwerende partij aan dat de beoordeling van de gelijkwaardigheid niet beoogt uitspraak te doen over de waarde van het buitenlands diploma op zich, maar enkel nagaat of de gevraagde gelijkwaardigverklaring kan worden verleend.

Wat de quoterings voor de praktische proef betreft, stelt de Raad samen met verzoeker vast dat zij van de motivering van de bestreden beslissing geen deel uitmaken. De beslissing duidt wel een contactpersoon aan bij wie verzoeker inzage in en andere informatie over zijn examenresultaten kan bekomen.

Onjuist is derhalve verzoekers stelling dat de betreden beslissing over de klinische vaardigheden in het geheel niet rept. Die argumentatie faalt overigens ook in het licht van het uitdrukkelijke motief dat luidt: *“Uit de door jou afgelegde test blijkt dat de (pre-)klinische vaardigheden zich situeren op het niveau van het 3^e studiejaar van de Vlaamse Bacheloropleiding in de tandheelkunde.”*

Nog daargelaten dat deze examenresultaten niet het enige dragende motief voor de bestreden beslissing vormen – de Raad verwijst ter zake naar de vergelijking van de opleidingsonderdelen voor zowel de master als de bachelor, en naar de motieven inzake de ontbrekende masterproef – moet bovendien worden vastgesteld dat verzoeker vóór het instellen van huidig beroep via

zijn raadsman in kennis is gesteld van zowel de examenresultaten als de onderliggende beoordeling (stuk 3 administratief dossier) en dat verzoeker niet onderbouwd aanvoert dat de quoterings die hem voor de praktische proef werden toegekend onjuist zouden zijn en om die reden niet deugdelijk (mede) de thans bestreden beslissing zouden kunnen schragen. Integendeel deelt verzoeker in zijn wederantwoordnota mee dat de in het verzoekschrift aangekondigde ‘tegenexpertise’ – die van het beroep ook deel zou uitmaken – niet doorgaat en dat de opdracht daartoe werd ingetrokken. Voor zover er inzake de quoterings al een middel werd opgeworpen, beschouwt de Raad deze mededeling als de afstand van dat middel. Bovendien bevat het verzoekschrift geen grieven tegen de quoterings.

Het tweede middel is ongegrond.

Derde middel

In een derde middel beroept verzoeker zich op de materiële motiveringsplicht.

Standpunt van partijen

Verzoeker voert aan dat hij een vijfjarige opleiding heeft gevolgd in Oekraïne, die even lang duurde als de opleiding Tandheelkunde in Vlaanderen, en dat hij vervolgens een jaar praktijkstage *c.q.* werkstage heeft gedaan in de polikliniek van Dnjepropetrovsk, net zoals in Vlaanderen is vereist om de titel ‘algemeen tandarts’ te behalen.

Verzoeker beklemtoont verder dat hij niet louter algemeen tandarts is, maar tevens diverse specialisaties behaalde. Ter zake verwijst hij naar de hoedanigheid van ‘stomatoloog’, zijnde de combinatie van tandarts met aangezichts- en kaakchirurgie. Bijgevolg, nog steeds volgens verzoeker, heeft hij dus eigenlijk zelfs een hoger diploma dan datgene waarmee hij vraagt dat het zijne gelijkwaardig zou worden verklaard. Verzoeker belicht daarbij nog diverse bijscholingen, o.a. als kindertandarts, en meer dan 15 jaar ervaring.

Ten slotte stelt verzoeker dat hij wel degelijk twee thesissen heeft opgesteld; hij begrijpt niet waarom daarover in de bestreden beslissing nog een opmerking wordt gemaakt. Verzoeker besluit met de opmerking dat op het ogenblik dat hij afstudeerde, het maken van een

masterproef nog niet verplicht was voor Belgische tandartsen. Dit kan aldus volgens verzoeker bezwaarlijk als element worden aangehouden voor de weigering tot gelijkwaardigverklaring van zijn diploma.

Verwerende partij betwist deze argumenten in haar antwoordnota. Zij argumenteert:

“Vooreerst stelt verzoeker dat de opleiding in Oekraïne even lang duurde als de opleiding tandheelkunde in Vlaanderen.

De studieduur van het diploma werd nergens in de beslissing als substantieel verschil aangehaald. De studieduur van de opleiding bedraagt inderdaad vijf jaar, vergelijkbaar met die van de Vlaamse opleiding tandheelkunde maar eveneens met pakweg een masteropleiding in de farmaceutische wetenschappen of geschiedenis. Het loutere feit dat de studieduur van het diploma overeenstemt kan dus vanzelfsprekend nooit op zich voldoende zijn om de gelijkwaardigheid te verlenen. Het overeenstemmen van de studieduur kan de negatieve beslissing van 11/06/2018 niet weerleggen.

Daarnaast is het diploma zoals verzoeker zelf aangeeft geen “zuiver” diploma tandheelkunde. Dit maakt dat de vijfjarige opleiding inhoudelijk verschilt van de Vlaamse opleiding in de tandheelkunde. Een stomatoloog is ook eerder een arts dan een tandarts. Zowel in Oekraïne als in Vlaanderen is de opleiding tot stomatoloog een geneeskundige opleiding. Dit maakt dat er een aantal essentiële opleidingsonderdelen (vermeld in de beslissingsbrief) niet aan bod komen in de buitenlandse opleiding waardoor de gelijkwaardigheid met de Vlaamse opleiding niet mogelijk is.

Verder voegt verzoeker ook een aantal extra bewijsstukken toe aan het dossier: zijn praktijkervaring, getuigenverklaringen van collega's en een hele reeks foto's.

Deze praktijkervaring en foto's zouden inderdaad kunnen aantonen dat verzoeker ervaring heeft als tandarts in Armenië. Verzoeker toont echter niet aan waarom deze praktijkervaring relevant zou zijn voor de in de beslissing aangehaalde tekorten. NARIC-Vlaanderen ziet dan ook niet aan hoe dit de beslissing kan weerleggen. Het is niet omdat men 15 jaar ervaring (bovendien buiten Vlaanderen, waar de gelijkwaardigheid wordt aangevraagd) heeft, dat de vastgestelde substantiële verschillen tussen beide diploma's verwaarloosbaar zijn. Het is net aan NARIC-Vlaanderen om de gelijkwaardigheid van diploma's te onderzoeken. De toegang tot het beroep is de bevoegdheid van de FOD Volksgezondheid, niet van NARIC-Vlaanderen.

Verzoeker geeft verder aan dat hij “wel degelijk twee thesissen gemaakt [heeft]”. Nochtans blijkt uit het aanvraagformulier en het vakkenoverzicht (punt 12) dat er geen thesis/masterproef geschreven is.

Wel heeft verzoeker twee artikelen geschreven. Deze zijn te beperkt in omvang om als “thesis” beschouwd te worden. Dit is ook in de beslissing vermeld.

Tenslotte moet erop gewezen worden dat NARIC-Vlaanderen steeds enkel de gelijkwaardigheid kan verlenen met het huidige diploma en de daaraan gekoppelde vereisten. Dat er ten tijde van het behalen van het diploma van verzoeker ook in Vlaanderen geen masterproef geschreven zou moeten worden is dus niet relevant, er moet vergeleken worden met het huidige curriculum.”

Beoordeling

Artikel 3 van het besluit van de Vlaamse Regering van 14 juni 2013 betreffende de voorwaarden en de procedure tot de erkenning van buitenlandse studiebewijzen uitgereikt in het hoger onderwijs bepaalt dat de erkenningsautoriteit elk buitenlands studiebewijs als volledig gelijkwaardig met een Vlaams hogeronderwijsdiploma erkent, tenzij er een substantieel verschil is.

Dat substantieel verschil kan krachtens artikel 5 van hetzelfde besluit enkel gelegen zijn in het niveau van het buitenlands studiebewijs, de leerresultaten, de studieomvang en de kwaliteit van de opleiding. De duur van de opleiding als dusdanig is derhalve geen beoordelingscriterium, en verwerende partij stipt met recht aan dat de bestreden beslissing daarop ook niet is gesteund. Het feit dat een buitenlandse opleiding in beginsel eenzelfde aantal academiejaren omvat, zegt op zich niets over de inhoudelijke overeenstemming; de benaming van het buitenlands diploma doet dat evenmin.

Wat verzoeker in dit middel aanvoert, toont verder ook niet aan dat de in de bestreden beslissing opgenomen motieven onjuist zijn. Een getuigenverklaring is niet van aard om vastgestelde fundamentele verschillen in de inhoud van de opleiding en de opleidingsonderdelen te weerleggen.

Wat de door verzoeker als thesis aangemerkte stukken betreft, overweegt de bestreden beslissing het volgende: *“De twee korte artikelen over caries die toegevoegd zijn aan het dossier zijn te beperkt om als equivalent met een Vlaamse masterproef te kunnen worden beschouwd.”* Het lijkt dan ook duidelijk waarom de bestreden beslissing deze publicaties ter sprake brengt. De beoordeling omtrent de omvang van deze artikelen wordt door verzoeker niet bekritiseerd, laat staan weerlegd.

Met recht stelt verwerende partij ten slotte dat de gelijkwaardigheid moet worden onderzocht op het ogenblik van de beslissing. Artikel 5, §2 van het voormelde besluit van de Vlaamse regering luidt:

Art. 5.

§1. (...)

§2. Met leerresultaten worden bedoeld de leerresultaten van de opleiding leidende tot het buitenlands studiebewijs. Die leerresultaten worden vergeleken met de leerresultaten van de opleiding leidende tot het Vlaams hogeronderwijsdiploma.

Het bedoelde Vlaams hogeronderwijsdiploma is het actueel bestaande diploma, met de daaraan gekoppelde opleiding. Dat er ogenblikken zijn geweest waarop in Vlaanderen een masterproef geen deel uitmaakte van het curriculum is dan ook niet relevant.

Het derde middel is ongegrond.

BESLISSING

De Raad verwerpt het beroep.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 8 augustus 2018, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen, I^e Kamer, samengesteld uit:

Jim Deridder,	voorzitter van de Raad
Henri Verhaaren	bestuursrechter – bijzitter
Sigrid Pauwels	bestuursrechter – bijzitter

bijgestaan door

Freya Gheysen	secretaris

De secretaris

De voorzitter

Freya Gheysen

Jim Deridder

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd

een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïntariseerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Zitting van 17 september 2018

Arrest nr. 4.428 van 1 oktober 2018 in de zaak 2018/261

In zake: Charlotte APRIL ANGALAO
Woonplaats kiezend te 105521 Abu Dhabi (Verenigde Arabische Emiraten)

402 Al Hendawy Medical Center

Tegen: VLAAMSE GEMEENSCHAP
vertegenwoordigd door Naric-Vlaanderen
met zetel te 1210 Brussel
Koning Albert II-laan 15
Bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 12 augustus 2018, strekt tot nietigverklaring van de beslissing van Naric-Vlaanderen van 6 augustus 2018 waarbij het Filipijnse studiebewijs ‘Bachelor of Science in nursing’ gelijkwaardig wordt verklaard met het Vlaamse studiebewijs van ‘Diploma van het secundair onderwijs van de opleiding zorgkundige’, maar niet als volledig gelijkwaardig wordt erkend met de Vlaamse graad van ‘Bachelor in de verpleegkunde’, noch met het niveau van ‘Bachelor’, noch met de Vlaamse graad van ‘Gegradueerde verpleegkunde HBO-5’, noch met het niveau van ‘Gegradueerde (hoger beroepsonderwijs)’.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend. Verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 17 september 2018.

Kamervoorzitter Bertel De Groote heeft verslag uitgebracht.

III. Feiten

Verzoekende partij behaalde in 2010 aan het “F.L. Vargas Callege” in de Filipijnen het diploma ‘Bachelor of Science in nursing’.

Het beroep betreft de volledige gelijkwaardigheid van voormeld diploma met de Vlaamse graad van 'Bachelor in de verpleegkunde', het niveau van 'Bachelor', de Vlaamse graad van 'Gegradueerde verpleegkunde HBO-5' en het niveau van 'Gegradueerde (hoger beroepsonderwijs)'.

Bij beslissing van Naric-Vlaanderen op datum van 6 augustus 2018 werd beslist dat het Filipijns diploma niet als volledig gelijkwaardig wordt erkend met de Vlaamse graad van 'Bachelor in de verpleegkunde'.

De beslissing stelde dat er een substantieel verschil bestaat in de toepassing van de elementen, vermeld in het besluit van de Vlaamse Regering van 14 juni 2013 betreffende de voorwaarden en de procedure tot de erkenning van buitenlandse studiebewijzen uitgereikt in het hoger onderwijs. Dat substantiële verschil is als volgt gemotiveerd, met toepassing van de elementen die zijn opgenomen in artikel 4 en 5 van het voormelde besluit:

§2. *De leerresultaten:* De Filipijnse opleiding voldoet niet aan Europese regelgeving, waarin wordt gesteld dat de opleiding tot verantwoordelijke algemeen ziekenverpleger ten minste 3 studiejaren of 4600 theoretisch en klinisch onderwijs omvat. Hierbij bedraagt de duur van het theoretisch onderwijs ten minste een derde (1533 uren) en die van het klinisch onderwijs ten minste de helft (2300 uren) van de minimumduur van de opleiding. Het aantal uur klinische opleiding van de opleiding van verzoekster bedroeg 2142 klinische uren, wat een tekort is aan 158 uren klinisch onderwijs. In de Vlaamse opleiding 'Bachelor in de verpleegkunde' is niet enkel het toepassen van richtlijnen belangrijk maar ook het kritisch redeneren over de richtlijnen en het ontwikkelen van een eigen visie. Deze verschillen uiten zich ook in de formulering van de Vlaamse learning-outcomes waar kritisch redeneren, complexiteit, verantwoordelijkheid en reflectie centraal staan. Volgens de erkenningsinstantie is dit essentieel binnen het Vlaamse niveau 6 (bachelor) en de Vlaamse opleiding Bachelor in de verpleegkunde. Er is dus sprake van substantiële verschillen tussen de learning-outcomes, die zich vertalen in de studieprogramma's. Een aantal jaar relevante beroepservaring in de Filipijnen kan hier geen compensatie zijn voor de vastgestelde essentiële verschillen. De context van stages en beroepsuitoefening is verschillend. Filipijnse deskundigen stelden ook vast dat Filipijnse verpleegkundigen geen beslissingsbevoegdheid hebben, maar enkel een uitvoerende taak op zich nemen. Er ontbreken essentiële vaardigheden met betrekking tot de aspecten verantwoordelijkheid en leiderschap. De managementvaardigheden die aangeleerd worden, zijn

erg patiëntgericht en veel minder teamgericht. Er zijn ook essentiële verschillen in de niveaus van verantwoordelijkheden, zeker wat betreft coördinatie. In de beroepsuitoefening in de Filipijnen is een andere hiërarchie binnen de zorgsetting aanwezig dan in de Vlaamse context. De toepassing van de praktijk ligt bij de Filipijnse opleiding op een lager niveau dan bij de Vlaamse opleiding.

Daarnaast werd ook beslist dat het Filipijns diploma niet als volledig gelijkwaardig wordt erkend met het niveau van 'Bachelor'.

Deze negatieve beslissing is gebaseerd op een onderzoek naar de niveaugelijkwaardigheid op basis van de niveaudecriptoren. Volgens de erkenningsinstantie zijn de niveaudecriptorelementen autonomie en verantwoordelijkheid voor de kwalificatie bachelor (VKS6) onvoldoende aanwezig in de in het buitenland gevolgde opleiding. Daarbij moet meer specifiek worden verwezen naar het volledig autonoom functioneren met een ruime mate van initiatief en het opnemen van medeverantwoordelijkheid voor het bepalen van collectieve resultaten. Zo is de context van stages en beroepsuitoefening van de buitenlandse opleiding verschillend. Filipijnse deskundigen stelden ook vast dat Filipijnse verpleegkundigen geen beslissingsbevoegdheid hebben, maar enkel een uitvoerende taak op zich nemen. Er ontbreken essentiële vaardigheden met betrekking tot de aspecten verantwoordelijkheid en leiderschap. De managementvaardigheden die aangeleerd worden, zijn erg patiëntgericht en veel minder teamgericht. Er zijn ook essentiële verschillen in de niveaus van verantwoordelijkheden, zeker wat betreft coördinatie. In de beroepsuitoefening in de Filipijnen is een andere hiërarchie binnen de zorgsetting aanwezig dan in de Vlaamse context. De toepassing van de praktijk ligt bij de Filipijnse opleiding op een lager niveau dan bij de Vlaamse opleiding.

Verder werd ook beslist dat het Filipijns diploma niet als volledig gelijkwaardig wordt erkend met de Vlaamse graad van "Gegradueerde verpleegkunde HBO-5".

De beslissing stelde dat er een substantieel verschil bestaat in de toepassing van de elementen, vermeld in het besluit van de Vlaamse Regering van 14 juni 2013 betreffende de voorwaarden en de procedure tot de erkenning van buitenlandse studiebewijzen uitgereikt in het hoger onderwijs. Dat substantiële verschil is als volgt gemotiveerd, met toepassing van de elementen die zijn opgenomen in artikel 4 en 5 van het voormelde besluit:

§2. *De leerresultaten:* De Filipijnse opleiding voldoet niet aan Europese regelgeving, waarin wordt gesteld dat de opleiding tot verantwoordelijke algemeen ziekenverpleger ten minste 3 studie jaren of 4600 theoretisch en klinisch onderwijs omvat. Hierbij bedraagt de duur van het theoretisch onderwijs ten minste een derde (1533 uren) en die van het klinisch onderwijs ten minste de helft (2300 uren) van de minimumduur van de opleiding. Het aantal uur klinische opleiding van de opleiding van verzoekster bedroeg 2142 klinische uren, wat een tekort is aan 158 uren klinisch onderwijs.

Ten slotte werd beslist dat het Filipijns diploma niet als volledig gelijkwaardig wordt erkend met het niveau van ‘Gegradueerde (hoger beroepsonderwijs)’.

Deze negatieve beslissing is gebaseerd op een onderzoek naar de niveaugelijkwaardigheid op basis van de niveaudecriptoren. Volgens de erkenningsinstantie zijn de niveaudecriptorelementen autonomie en verantwoordelijkheid voor de kwalificatie HBO-5 gegradueerde (VKS5) onvoldoende aanwezig in de in het buitenland gevolgde opleiding. Daarbij moet meer specifiek worden verwezen naar het autonoom functioneren met initiatief en verantwoordelijkheid opnemen voor het bereiken van persoonlijke resultaten en voor het stimuleren van collectieve resultaten. Zo is de context van stages en beroepsuitoefening van de buitenlandse opleiding verschillend. Filipijnse deskundigen stelden ook vast dat Filipijnse verpleegkundigen geen beslissingsbevoegdheid hebben, maar enkel een uitvoerende taak op zich nemen. Er ontbreken essentiële vaardigheden met betrekking tot de aspecten verantwoordelijkheid en leiderschap. De managementvaardigheden die aangeleerd worden, zijn erg patiëntgericht en veel minder teamgericht. Er zijn ook essentiële verschillen in de niveaus van verantwoordelijkheden, zeker wat betreft coördinatie. In de beroepsuitoefening in de Filipijnen is een andere hiërarchie binnen de zorgsetting aanwezig dan in de Vlaamse context. De toepassing van de praktijk ligt bij de Filipijnse opleiding op een lager niveau dan bij de Vlaamse opleiding.

Bij aangetekend schrijven van 12 augustus 2018 diende verzoekende partij een verzoekschrift in bij de Raad.

IV. Ontvankelijkheid

Standpunt van partijen

In haar *antwoordnota* stelt verwerende partij dat het verzoekschrift werd ingediend in het Engels. Gelet op het feit dat de Raad geen rekening kan houden met procedurestukken in een andere taal dan het Nederlands is verwerende partij van oordeel dat het verzoekschrift (in afwachting van een vertaling) uit de procedure geweerd moet worden.

Vermits het verzoekschrift niet in aanmerking kan komen voor verdere behandeling, kan verwerende partij ook niet verder ingaan op het verzoekschrift. Zij vraagt de Raad dan ook om een nieuwe termijn vast te leggen waarbinnen zij haar antwoordnota kan indienen mocht de Raad alsnog een vertaling ontvangen van het verzoekschrift en hij het verder in behandeling zou nemen.

In haar *wederantwoordnota* merkt verzoekster op dat bij de informatie voor de aanvraag werd vermeld dat vertaling niet nodig is voor de erkenning door verwerende partij. Daarom heeft verzoekster haar documenten ingediend zoals ze zijn. Als dit een probleem zou zijn bij het beoordelen van het document, dan wil verzoekster nog een keer terug gaan naar de Filipijnen om een vertaling en legalisatie te doen. Haar documenten zijn echter al gecertificeerd door het ministerie van Buitenlandse Zaken. Verzoekster benadrukt dat, op basis van artikel 12 van het decreet van de Vlaamse Regering van 14 juni 2013, documenten in het Nederlands, Engels, Frans en Duits door de accreditatieautoriteit worden aanvaard zonder beëdigde vertaling.

Beoordeling

Met betrekking tot de taalregeling overweegt de Raad het volgende.

De Raad is een administratief rechtscollege dat is opgericht door en binnen de Vlaamse Gemeenschap (*Parl. St.* VI. Parl. 2003-2004, 1960/1, 17 e.v.).

Wat betreft de taalregeling met betrekking tot de rechtscolleges van de gewesten of gemeenschappen, heeft de Raad van State in het arrest nr. 220.989 van 12 oktober 2012 geoordeeld dat de Raad voor Vergunningsbetwistingen uitspraak doet over jurisdictionele beroepen en zijn contentieux onder het grondwettelijk begrip ‘gerechtszaken’ valt, maar dat de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken op de Raad voor Vergunningsbetwistingen niet van toepassing is, daar de wet enkel het gebruik van de talen in gerechtszaken voor de hoven en rechtbanken van de rechterlijke orde regelt.

In hetzelfde arrest heeft de Raad van State geoordeeld dat de wet van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken of het decreet van 30 juni 1981 houdende aanvulling van de artikelen 12 en 33 van de bij het koninklijk besluit van 16 (lees: 18) juli 1966 gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken wat betreft het gebruik van de talen in de betrekkingen tussen de bestuursdiensten van het Nederlands taalgebied en de particulieren, evenmin op de Raad voor Vergunningsbetwistingen van toepassing zijn, omdat die teksten het taalgebruik in bestuurszaken regelen en niet het taalgebruik in gerechtszaken voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen die uitspraak doet over jurisdictionele beroepen.

Deze overwegingen lijken *mutatis mutandis* op de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen van toepassing te kunnen zijn.

Bij deze rechtspraak kan de bedenking worden geplaatst of zij verzoenbaar is met artikel 129, §1 van de Grondwet. Krachtens deze bepaling is de Vlaamse decreetgever in gemeenschapsbevoegdheden immers slechts bevoegd om het gebruik van de talen te regelen voor (i) de bestuurszaken, (ii) het onderwijs in de door de overheid opgerichte, gesubsidieerde of erkende instellingen en (iii) de sociale betrekkingen tussen de werkgevers en hun personeel, alsmede de door de wet en de verordeningen voorgeschreven akte en bescheiden van de ondernemingen.

Indien de Raad, zoals de Raad van State heeft geoordeeld ten aanzien van de Raad voor Vergunningsbetwistingen, niet onder de taalregeling in bestuurszaken valt, lijkt artikel 129, §1 van de Grondwet uit te sluiten dat de decreetgever de taalregeling in de procedure voor zijn administratieve rechtscolleges zou vermogen te regelen.

Deze vraag behoeft evenwel vooralsnog geen antwoord, nu de overwegingen van voormeld arrest van de Raad van State alleszins niet wegnemen dat de Raad als administratief rechtscollege van en binnen de Vlaamse Gemeenschap, binnen de diensten van de ‘Vlaamse Executieve’ valt, die krachtens de artikelen 35 en 36, §1 van de gewone wet van 9 augustus 1980 tot hervorming der instellingen het Nederlands als bestuurstaal gebruiken.

De taalregeling wordt geacht van openbare orde te zijn. De Raad ziet geen reden om daar anders over te oordelen wanneer de rechtsgrond voor de taalregeling is gelegen in de voormelde wet van 9 augustus 1980.

Artikel 21 van het huishoudelijk reglement van de Raad (BS 15 juli 2015) bevestigt dat de taal van de procedure het Nederlands is. Dit taalvoorschrift heeft niet enkel betrekking op het arrest van de Raad, maar strekt zich ook uit tot de procedurestukken die uitgaan van de partijen, waaronder het verzoekschrift, de antwoordnota van de verwerende partij en de wederantwoordnota van de verzoekende partij.

Artikel 30 van de Grondwet lijkt aan partijen geen rechtsgrond te bieden om zich in de procedure voor de Raad op grond van de taalvrijheid alsnog van een andere taal dan het Nederlands te bedienen, nu dit artikel enkel de vrijheid van de gesproken taal waarborgt en er alleszins een regeling door de wetgever wordt toegelaten voor handelingen van het openbaar gezag – waar de gewone wet van 9 augustus 1980 *prima facie* aan voldoet.

De Raad stelt vast dat de gedinginleidende akte, het verzoekschrift van verzoekende partij, geheel in het Engels is opgesteld.

Zulks is evenwel in strijd met de hiervoor aangehaalde bepalingen van de wet van 9 augustus 1980 en het huishoudelijk reglement van de Raad, zodat er grond is om te besluiten tot de nietigheid van deze procedurestukken en bijgevolg tot de onontvankelijkheid van het beroep.

De Raad is er zich evenwel van bewust dat in het verleden – doorgaans met instemming van de verwerende partij – een coulante houding werd aangenomen ten aanzien van niet-Nederlandstalige verzoekschriften of wederantwoordnota's. Wil de Raad de door de decreetgever beoogde korte doorlooptijd van de beroepen blijven honoreren, dan kan de huidige werklust van de Raad een dergelijke soepele houding niet langer verantwoorden. De verwerking van anderstalige procedurestukken veroorzaakt immers een aanzienlijke bijkomende belasting bij de beoordeling van het beroep. Bovendien kan de Raad niet voorbijgaan aan de hiervoor in herinnering gebrachte rechtsregels.

De Raad meent evenwel dat het rechtszekerheidsbeginsel in de weg staat dat de opmerkingen inzake de nietigheid die zich desgevallend ambtshalve aandienen, thans *ipso facto* zouden leiden tot de onontvankelijkheid van het door verzoeker ingediende beroep.

Om die reden is de Raad van oordeel dat aan de verzoekende partij een redelijke termijn moet worden gelaten om een Nederlandse vertaling voor te leggen van haar verzoekschrift.

Op grond van de bovenstaande overwegingen is de Raad van oordeel dat hij enkel uitspraak kan doen op grond van Nederlandstalige procedurestukken, wat onder meer inhoudt dat het verzoekschrift en eventuele nota's in het Nederlands moeten zijn opgesteld.

Omwille van de hierboven uiteengezette aandacht voor het rechtszekerheidsbeginsel en ten einde verzoekende partij niet plots met een exceptie van onontvankelijkheid te confronteren, beslist de Raad dat aan verzoekster een termijn wordt gelaten om een Nederlandstalige vertaling van haar verzoekschrift in te dienen. Ook letterlijke citaten van anderstalige stukken moeten van een Nederlandse vertaling worden voorzien.

Deze vertaling mag geen nieuwe middelen bevatten.

Verzoekende partij beschikt over een termijn tot uiterlijk 10 oktober 2018 om deze vertaling over te maken aan de Raad en aan de verwerende partij.

Nadien heeft verwerende partij tot uiterlijk 16 oktober 2018 de mogelijkheid om een aanvullende nota aan de Raad en aan verzoekende partij te bezorgen. Vervolgens kan verzoekende partij tot uiterlijk 22 oktober 2018 een aanvullende nota aan de Raad en aan verwerende partij bezorgen.

BESLISSING

1. Verzoekende partij beschikt over een termijn tot uiterlijk 10 oktober 2018 om een Nederlandse vertaling van haar verzoekschrift overeenkomstig de bovenstaande richtlijnen over te maken aan de Raad en aan verwerende partij.

2. Op voormelde datum worden de thans ingediende Engelstalige procedurestukken van verzoeker (verzoekschrift) uit de debatten geweerd.

3. Verwerende partij beschikt nadien over een termijn tot uiterlijk 16 oktober 2018 om een aanvullende nota in te dienen.

4. Vervolgens beschikt verzoekende partij over een termijn tot uiterlijk 22 oktober 2018 om een aanvullende nota in te dienen.

5. De zaak zal opnieuw worden opgeroepen op een zitting van de IIe Kamer, in dezelfde samenstelling.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 1 oktober 2018, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen, IIe Kamer, samengesteld uit:

Bertel De Groote,	kamervoorzitter
Henri Verhaaren	bestuursrechter – bijzitter
Marleen Verreth	bestuursrechter – bijzitter
bijgestaan door	
Melissa Thijs	secretaris

De secretaris

De voorzitter

Melissa Thijs

Bertel De Groote

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnventariseerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.